

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dn. 28 marca 1924 r.

w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na zasadzie art. 9 ustawy z dn. 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcymi walutami (Dz. U. R. P. № 25 poz. 154) oraz art. 1 i 2 ustawy z dn. 29 marca 1924 r., zmieniającej niektóre przepisy ustawy z dn. 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 29 poz. 285), zarządza się co następuje:

I. Kupno i sprzedaż walut zagranicznych oraz przekazywanie ich zagranicę.

§ 1. Zakup, sprzedaż oraz jakiegokolwiek inne nabywanie i pozbywanie walut zagranicznych i dewiz w granicach Rzeczypospolitej Polskiej jest dozwolone.

Zawodowo zajmować się temi czynnościami mogą osoby fizyczne i prawne, uprawnione do tego bądź na mocy specjalnych koncesji, wydanych na zasadzie ustawy z dn. 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiary (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175), bądź też na podstawie swoich statutów.

§ 2. Przekazywanie walut zagranicznych zagranicę dozwolone jest jedynie za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej oraz przedsiębiorstw i instytucji bankowych, względnie finansowych, którym Minister Skarbu udzielił specjalnego na dokonywanie tej czynności zezwolenia.

Przez pojęcie przekazywania zagranicę rozumieć należy pomiędzy innymi także składanie walut zagranicznych i dewiz do depozytu osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, zapisywanie walut zagranicznych na dobro tychże osób oraz wszelkie dysponowanie walutami zagranicznymi i dewizami na rzecz wymiennych osób.

Przedsiębiorstwa i instytucje te otrzymują na zwę banków dewizowych.

Prawa banku dewizowego, nadane danej instytucji, przysługują w równej mierze zarówno centrali (oddziałowi głównemu) jak i wszystkim pozostałym oddziałom, względnie filjom, teje instytucji, o ile dekret o nadaniu tych praw nie zawiera żadnych w tym względzie zastrzeżeń.

§ 3. Minister Skarbu może w poszczególnych wypadkach zezwalać osobom fizycznym i prawnym, nie posiadającym praw banku dewizowego, na dokonywanie walutami zagranicznymi operacji, zastrzeżonych wyłącznie bankom dewizowym (§ 2).

§ 4. Bankom dewizowym wolno przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2, ustęp 1) wyłącznie w wypadkach, kiedy przekaz ma na celu:

- 1) zapłatę zobowiązań zagranicznych, wynikających z przywozu towarów z zagranicy;
- 2) zapłatę zaliczek za sprowadzane z zagranicy towary;
- 3) pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów, sprowadzanych z zagranicy, oraz cła, uiszczanego w walutach zagranicznych;
- 4) spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych, łącznie z wypłatą odsetek od tych długów;
- 5) wypłatę dywidend od akcji, których posiadacze zamieszkują zagranicą, jako też tantiem, przypadających na rzecz osób zamieszkałych zagranicą;
- 6) zapłatę premii asekuracyjnych i reasekuracyjnych zagranicą;
- 7) pokrycie kosztów utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest stwierdzony, do równowartości 1.000 złotych miesięcznie na rodzinę;
- 8) wszelkie inne płatności gospodarcze uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości 1.000 złotych.

We wszystkich innych wypadkach, wyżej nieprzewidzianych, zlecenie może być wykonane tylko za każdorazowym zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 30 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W wypadkach przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2, ust. 1) z tytułu zapłaty zobowiązań zagranicznych, wynikłych z przywozu towarów z zagranicy (§ 4, p. 1), bank dewizowy obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy fakturę, wystawioną przez zagranicznego sprzedawcę towaru, oraz kwit urzędu celnego, stwierdzający dokonanie odprawy celnej. Jeżeli towar przywożony jest z obszaru Wolnego Miasta Gdańska, winien być przedstawiony jako dowód wtórnik lisu przewozowego, stwierdzający przyście towaru z powyższego obszaru.

Wszystkie powyższe dowody muszą być w banku dewizowym złożone w oryginale. W razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane, pod warunkiem zaopatrzenia wszystkich oryginałów w adnotacje, wskazujące sumę waluty przekazanej, względnie zdeponowanej lub zapisanej na dobro, oraz pod warunkiem zachowania przez bank odpisów tych dokumentów (łącznie z poświadczonymi na oryginałach adnotacjami), poświadczonych

przez bank. Adnotacje na dokumentach i poświadczania banku muszą nosić prawidłowy podpis firmowy banku.

W razie niemożności przedstawienia przez zleceniodawcę w danej chwili poza fakturą dalszych dokumentów przewidzianych w ust. 1 niniejszego paragrafu — bank może zlecenie wykonać tylko za złożeniem przez zleceniodawcę piśmiennego zobowiązania, iż dowody te przedstawi bankowi najpóźniej do 6 tygodni. O ile w przeciągu tego czasu dowody nie będą przedstawione, wówczas bank obowiązany jest donieść o tem w przeciągu 1 tygodnia władzy skarbowej, wymienionej w § 30.

§ 6. W razie przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2 ust. 1) z tytułu zapłaty zaliczek za towary, które mają być sprowadzone z zagranicy, bank obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy dowody, stwierdzające konieczność zapłacenia zaliczki (ofertę zagranicznego sprzedawcy towaru, fakturę t. zw. „pro forma”, korespondencję i t. p.). Ponadto obowiązany jest bank odebrać od zleceniodawcy piśmienne zobowiązanie, przedstawienia najpóźniej do 6 miesięcy dowodów, podanych w § 5 ust. 1, stwierdzających nadejście towarów do kraju (kwit celny, względnie wtórnik listu przewozowego).

Pozatem obowiązują w wypadku niniejszym wszystkie inne postanowienia § 5.

§ 7. Wskazane w § 5 ust. 2 postępowanie co do żądania dokumentów, udowadniających cel zlecenia, sporządzania odpisów i ich przechowywania w banku, należy stosować analogicznie również i w tych wypadkach przekazywania walut zagranicznych zagranicę (§ 2 ust. 1), do których odnosi się postanowienie § 4, p. 3—8.

Jako dowody służyć mogą np. udokumentowane rachunki ekspedytorów, wyroki sądowe, polisy asekuracyjne, zaświadczenia konsulatów polskich, stwierdzające fakt oraz czas trwania pobytu zagranicą i t. p.

§ 8. Na zlecenie przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, które prowadzą przepisane Kodeksem Handlowym księgi handlowe, a należą do kategorii przedsiębiorstw wymienionych w art. 56 ust. 1 ustawy z d. 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58, poz. 412)—banki dewizowe mogą przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2 ust. 1) na cele przewidziane w § 4 bez obowiązku wymagania przedłożenia dowodów i dokumentów, wskazanych w §§ 5 — 7, a jedynie za złożeniem przez zleceniodawcę deklaracji w dwóch egzemplarzach, według załączonego wzoru. Banki dewizowe, wykonywające zlecenia, przechowują u siebie jeden egzemplarz tej deklaracji, drugi zaś egzemplarz przesyłają do dnia 7 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły władzy podatkowej II instancji, właściwej dla zleceniodawcy pod względem podatkowym (tj. Skarbowe, w Województwie Śląskiem — Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego).

Na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego, aż do chwili, kiedy na obszar ten będzie rozciągnięta ustawa z d. 14 maja 1923 s. w przed-

miocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58, poz. 412), przekazywanie walut zagranicznych zagranicę może być dokonywane na warunkach, w ustępie poprzednim wyszczególnionych, na zlecenie firm handlowych, które otrzymają od władz skarbowych I instancji zaświadczenia, że prowadzą prawidłowo przewidziane Kodeksem Handlowym księgi handlowe.

§ 9. Wszystkie dowody i dokumenty, na zasadzie których bank dewizowy wykonał zlecenie przekazania waluty zagranicznej zagranicę, winien zleceniodawca przedstawić do kontroli władzy skarbowej, wymienionej w § 30, na każde jej żądanie.

§ 10. Przekazywanie waluty zagranicznej zagranicę (§ 2 ust. 1) przez banki dewizowe na własny rachunek lub na zlecenie i na rachunek innych banków dewizowych jest dozwolone bez ograniczeń, przewidzianych w §§ 4 — 8.

II. Wywóz pieniędzy i walorów zagranicę.

§ 11. Wywóz zagranicę walut zagranicznych i dewiz oraz marek polskich dozwolony jest bez uzyskania specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 1000 złotych.

Jeśli osoba wyjeżdżająca zagranicę posiada w paszporcie wizę, uprawniającą ją do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej ponad równowartość 1000 złotych.

Osoby wyjeżdżające na obszar W. M. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobistym, mają prawo wywieźć bez zezwolenia sumę, stanowiącą równowartość 250 złotych.

Osoby przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p. mają prawo do przeniesienia zagranicę sumy, odpowiadającej równowartości 100 złotych jednorazowo i 500 złotych miesięcznie.

Do wywozu sum wyższych, niż wymienione w ust. 1 — 4 niniejszego paragrafu, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów, o ile suma nie przekracza równowartości 5000 złotych. Do wywozu sum wyższych wymagane jest zezwolenie władzy skarbowej, wymienionej w § 30.

§ 12. Przepis § 11 odnośnie do wywozu marek polskich ma zastosowanie zarówno przy wywozie gotowizny, jako też przy wywozie czeków i przekazów oraz wszelkich zobowiązań pieniężnych opiewających na marki polskie.

§ 13. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz sprzedaż ich i zastaw osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wymienionej w § 30. Zezwolenie takie może być udzielone przez Ministra Skarbu również generalnie odnośnie do pewnego gatunku walorów względnie pewnej instytucji.

III. Lokaty pieniężne zagranicą.

§ 14. Dokonywanie zagranicą lokat pieniężnych z kwot uzyskanych z operacji o charakterze gospodarczym, dokonanych całkowicie lub częściowo w kraju, jest zabronione bez zgody władzy skarbowej, wymienionej w § 30, o ile terminy tych lokat przekraczają 30 dni; lokaty bezterminowe winny być likwidowane w terminie nie przekraczającym 30 dni.

IV. Inkasowanie należności zagranicznych za wywożone towary.

§ 15. Inkasowanie całkowitych należności za towary wywożone z Polski w celu sprzedaży, dozwolone jest tylko za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub banków dewizowych. Obowiązku temu nie podlegają jedynie towary, wychodzące z kraju w małym ruchu granicznym.

§ 16. Wywoźcy towar otrzymuje od Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub banku dewizowego, po udzieleniu zlecenia zainkasowania należności, odpowiednio „zaświadczenie walutowe”, które winno być przy przejściu towaru przez granicę przedstawione urzędowi celnemu, względnie przy przejściu przez granicę polsko-gdańską — organom kontroli skarbowej.

§ 17. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, względnie banki dewizowe, będą przyjmowały sumy w walutach zagranicznych, uzyskane, z inkasa należności za wywiezione towary, na specjalne rachunki prowadzone w tychże walutach. Dysponowanie temi sumami może się odbywać na zasadach wskazanych w § 21 niniejszego rozporządzenia. Powyższe nie dotyczy kwot w walutach zagranicznych, które mają być sprzedane Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej na zasadzie przepisów dla towarów zakazanych do wywozu, albo na zasadzie specjalnej umowy między eksporterami a instytucjami rządowymi.

§ 18. Waluta eksportowa winna wpłynąć w terminie najwyżej 3-miesięcznym od daty wystawienia zaświadczenia walutowego. Powyższy termin może być sprolongowany za zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 30.

§ 19. W razie zawarcia przez eksporterów z Ministerstwem Skarbu lub Polską Krajową Kasą Pożyczkową zbiorowych umów w przedmiocie sum, wpływających z eksportu, Minister Skarbu może indywidualnie zmodyfikować odnośnie do wykonania tych umów przepisy niniejszego rozporządzenia.

V. Rachunki w walutach zagranicznych, udzielanie kredytów w walutach zagranicznych oraz wypłaty przekazów w tychże walutach.

§ 20. Prowadzenie rachunków i przyjmowanie wszelkiego rodzaju wkładów w walutach zagranicznych, oprocentowanie ich w tychże walutach oraz dokonywanie wypłat z tych rachunków względnie zwrotu wkładów w efektywnych walutach zagranicznych jest dozwolone bez ograniczeń instytucjom, uprawnionym do prowadzenia interesów bankier-

skich, bądź na mocy ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 175), bądź na podstawie własnych statutów.

§ 21. Wszelkie dyspozycje sumami z rachunków w walutach zagranicznych na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, nie podlegają żadnym ograniczeniom; natomiast dyspozycje na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania, względnie siedzibę zagranicą, mogą być wykonywane tylko w trybie §§ 4—10 niniejszego rozporządzenia.

W wypadku, gdy właścicielem rachunku w walucie zagranicznej jest osoba fizyczna lub prawna, mająca miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, może osoba ta dysponować sumami złożonymi na tym rachunku bez ograniczeń, o ile sumy te wpłynęły bezpośrednio z zagranicy. Przepis ten nie dotyczy jednak specjalnych rachunków w walutach zagranicznych, o których mowa w § 17.

§ 22. Udzielanie kredytów w walutach zagranicznych we wszelkich formach z zastrzeżeniem spłaty tych kredytów w efektywnych walutach zagranicznych jest dozwolone.

§ 23. Przekazy wystawiane z zagranicy na Polskę, opiewające na waluty zagraniczne, mogą być wypłacane w efektywnej walucie zagranicznej.

VI. Obrót markami polskimi z zagranicą.

§ 24. Udzielanie kredytów w markach polskich we wszelkich formach osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 30. Za udzielanie tego rodzaju kredytu uważa się między innymi dokonywanie wypłat (gotówkowych i bezgotówkowych) w markach polskich na polecenie i na rachunek wyżej wskazanych osób, bez posiadania przez nie pokrycia w markach polskich w chwili wykonania zlecenia.

§ 25. Rachunki w markach polskich, prowadzone przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, noszą nazwę rachunków zagranicznych. Rachunki powyższe mogą być otwierane tylko w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej lub w bankach dewizowych.

§ 26. obroty na rachunkach zagranicznych, wymienionych w poprzednim paragrafie, winny odbywać się zgodnie z następującymi przepisami:

- a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę w kraju, mogą być przyjmowane tylko w wypadkach przewidzianych w §§ 4 — 10;
- b) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, oraz wszelkie przelewy z innych rachunków zagranicznych dozwolone są bez ograniczeń;
- c) wypłaty w granicach pokrycia, znajdującego się na rachunku, dozwolone są bez ograniczeń.

§ 27. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 25) i wogóle oddanie zagranicę wypłaty na Polskę w każdej formie wzamian za postawienie do dyspozycji bankowi dewizowemu waluty zagranicznej (sprzedaż marki polskiej zagranicę) jest dozwolone.

Minister Skarbu może zawiesić powyższe uprawnienia czasowo, względnie do odwołania, odnośnie do poszczególnych lub wszystkich banków dewizowych, lub też uzależnić je od zachowywania pewnych form i warunków.

§ 28. Narówni z osobami fizycznymi i prawnymi, mającymi miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, traktować należy:

- a) osoby zamieszkałe wprawdzie w kraju, lecz prowadzące zagranicą przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe, finansowe lub inne, względnie zajmujące się zagranicą tego rodzaju interesami, o ile w danym wypadku działają w związku z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa lub tych interesów;
- b) znajdujące się zagranicą zarządy przedsiębiorstw, należących do osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju;
- c) oddziały krajowych firm, znajdujące się zagranicą.

§ 29. Narówni z osobami, mającymi miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, traktować należy:

- a) oddziały krajowe przedsiębiorstw zagranicznych;
- b) samodzielne zarządy zakładów przemysłowych, handlowych i t. p., położonych w kraju, chociaż zakłady te stanowią własność osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą.

VII. Wykonanie rozporządzenia i kontrola nad wykonaniem.

§ 30. Kontrolę nad wykonaniem postanowień niniejszego rozporządzenia sprawują izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, w następujących miejscowościach:

- 1) w Warszawie — dla województw: warszawskiego, lubelskiego i białostockiego;
- 2) w Łucku — dla województw: wołyńskiego i poleskiego;
- 3) w Wilnie — dla ziemi wileńskiej i województwa nowogródzkiego;
- 4) w Łodzi — dla województwa łódzkiego;
- 5) w Poznaniu — dla województwa poznańskiego;
- 6) w Grudziądzu — dla województwa pomorskiego;
- 7) we Lwowie — dla województw: lwowskiego, tamopolskiego i stanisławowskiego;
- 8) w Krakowie — dla województwa krakowskiego;
- 9) w Katowicach (wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego) — dla województw: śląskiego i kieleckiego.

§ 31. Wymienione w § 30 izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, wykonują w zakresie spraw, dotyczących obrotu walutami zagranicznymi i dewizami oraz obrotu pieniężnego z zagranicą, nadzór nad wszystkimi instytucjami finansowymi i przedsiębiorstwami bankowymi, położonemi w przydzielonych im okręgach. Nadzór ten poruczony im zostaje zarówno na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154), jako też i art. 3 i 9 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 175).

§ 32. W wykonaniu nadzoru wymienionego w paragrafie poprzednim uprawnione są władze skarbowe, wskazane w § 30, w szczególności do przeprowadzania rewizji instytucji i przedsiębiorstw podanych nadzorowi, żądania od ich kierowników i personelu wszelkich wyjaśnień, oraz badania wszelkich aktów, ksiąg i korespondencji rewidowanego przedsiębiorstwa.

§ 33. Instytucje finansowe i przedsiębiorstwa bankowe obowiązane są ściśle stosować się do instrukcji wydawanych w ramach niniejszego rozporządzenia przez Ministra Skarbu lub władze skarbowe, wymienione w § 30, jak również prowadzić rejestry dokonanych transakcji walutami zagranicznymi i dewizami, tudzież obrotów na rachunkach zagranicznych, według wzorów ustalonych przez Ministra Skarbu. Instytucje te i przedsiębiorstwa obowiązane są na każde żądanie Ministra Skarbu, względnie władzy skarbowej wymienionej w § 30, dostarczać wszelkich danych, wyjaśnień i wykazów, odnoszących się do transakcji walutowych oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

§ 34. Postanowienia paragrafów poprzednich (30—33) odnoszą się również do przedsiębiorstw nie będących bankami, o ile prowadzą one w ramach niniejszego rozporządzenia transakcje walutowe oraz transakcje, z których wynika obrót pieniężny z zagranicą.

§ 35. Od postanowień izb skarbowych, względnie wydziału skarbowego śląskiego urzędu wojewódzkiego, w sprawach, objętych niniejszym rozporządzeniem, przysługuje prawo odwołania się do decyzji Ministerstwa Skarbu.

VIII. Przepisy przejściowe.

§ 36. Dekrety względnie zaświadczenia na prawa banku dewizowego, wydane przez Ministerstwo Skarbu na zasadzie rozporządzeń uchylonych przez niniejsze rozporządzenie, uprawniają do wykonywania czynności banku dewizowego w myśl niniejszego rozporządzenia w ciągu 4 tygodni po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Po upływie powyższego 4-tygodniowego terminu dekrety te, względnie zaświadczenia, tracą moc obowiązującą.

§ 37. Aż do chwili przekazania izdom skarbowym (względnie wydziałowi skarbowemu śląskiego urzędu wojewódzkiego) spraw, wchodzących dotychczas w zakres kompetencji komisarzy Ministerstwa

Skarbu dla spraw dewizowych, komisarze ci pełnią nadal swoje funkcje.

IX. Postanowienia końcowe.

§ 38. Prawa banku dewizowego mogą być decyzją Ministra Skarbu w każdej chwili zawieszane, całkowicie cofnięte, względnie ograniczone.

§ 39. Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia pociąga za sobą, niezależnie od skutków wymienionych w § 38, kary przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154)

ze zmianami przewidzianymi w ustawie z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 459).

§ 40. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z d. 1 kwietnia 1924 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości: z dnia 27 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 74, poz. 582); z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 12, poz. 109); z dnia 21 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 196).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu z dn. 28 III 1924 r., poz. 290,

DEKLARACJA

Do _____ dnia _____ 1924 r.

Banku _____

w _____

Niżej podpisana firma _____
(dokładna nazwa firmy dającej zlecenie)

z siedzibą w _____ przy ulicy _____ № _____

prosi o: przekazanie, złożenie do depozytu, zapisanie i t. d.
(słowa niepotrzebne wykreślić)

kwoty _____

Nazwa firmy, względnie imię i nazwisko osoby, na rzecz której zlecenie ma być wykonane, oraz dokładny adres: _____

Cel zlecenia *): _____

*) W rubryce „Cel zlecenia” wymienić dokładnie jeden z celów, przewidzianych w § 4 p. 1—3 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 28 marca 1924 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. 1924 r., № 29, poz. 290).

IZBA SKARBOWA

(właściwa dla zleceniodawcy pod względem podatkowym)

Niepotrzebny ustęp wykreślić

Ustęp ten nie odnosi się do firm położonych w górnośląskiej części woj. śląskiego.

Ustęp ten dotyczy wyłącznie firm położonych w górnośląskiej części woj. śląskiego.

Podpisana firma pod sankcją karną, przewidzianą w art. 4 i 5 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. 1923 r. № 25, poz. 154) oświadcza, że prowadzi przepisane Kodeksem Handlowym księgi i że gotowa jest księgi te okazać władzy skarbowej.

Podpisana firma posiada zaświadczenie *) z dnia _____ 1924 r. № _____ wydane przez Urząd Skarbowy w _____, a stwierdzające, że firma prowadzi prawidłowo przepisane Kodeksem Handlowym księgi handlowe.

Stempel, wzgl. pieczęć firmowa
Prawidłowy podpis firmowy.

*) Wszystkie daty odnośnie tego zaświadczenia wpisuje bank, przyjmujący zlecenie, na zasadzie przedłożonego mu każdorazowo przez zleceniodawcę oryginalnego zaświadczenia wzgl. notarialnego odpisu tegoż.